SVOBODA — СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 133. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 15, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛИПНЯ 1994. Ч. 133. РІК CI

НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ЗАКЛИКАЮТЬ ЗУПИНИТИ БАНДИТИЗМ

Київ (УНІАР). — Тут 12-го липня Конгрес Українських Націоналістів оприлюднив заяву з повідомленням, що впродовж тижня у Києві здійснено два акти політичного бандитизму проти кандидатів на народних депутатів України від національно-патріотичних сил — Леоніда Сапи та Володимира Кириченка. В обох випадках нападам на помешкання кандидатів передували спроби залякування, які супроводжувалися пропозиціями зняти свої кандидатури.

КУН рішуче засудив ці акти політичного терору, які стали можливими в умовах абсолютної неспроможности урядових органів, що мають відповідати за недоторканість кандидатів. КУН звернувся до політичних партій, громадських організацій і народу України з вимогою засудити акти політичного терору.

У заяві міститься звернення до Міністерства Внутрішніх Справ, Служби Безпеки України та Генеральної прокуратури України з вимогою провести розслідування цих випадків.

Обидва потерпілі кандидати на депутатів Верховної Ради також звернулися до народу, заявивши, що Україна сьогодні нагадує суцільну „зону екологічної біди, зону жебраків, зону самостійного ҐУЛагу, який налічує 30 тюрем, 120 концтаборів, 500 камер попереднього затримання, понад 150 установ для божевільних та лікувально-трудових профілакторіїв, до яких щодня відправляють тисячі безвинних і конвеєр пограбування поширюється; водночас нищиться демократичну думку, відомих політичних діячів, журналістів.

У зв'язку з усім вищезгаданим, Л. Сапа та Кириченко звернулися до новообраного Президента України Леоніда Кучми із закликом змінити керівництво Служби Безпеки України та Міністерства Внутрішніх Справ і „цілком реорганізувати ці антидержавні установи".

Л. КРАВЧУК ПОПРОЩАВСЯ З ПРЕЗИДЕНТСЬКИМ АПАРАТОМ

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 12-го липня, Президент України Леонід Кравчук привітав Леоніда Кучму з обранням на Президента України, висловивши, побажання, щоб діяльність нового Президента на цьому високому становищі забезпечила дальший розвиток України на шляху до демократизації, економічних реформ і соціяльного захисту населення та сприяла підвищенню міжнародного авторитету України.

Того ж дня Л. Кравчук зустрівся з працівниками апарату Президента, виголосивши 45-хвилинну промову. Він подякував співпрацівникам за сумлінну працю і повідомив що має намір і надалі брати участь у політичному житті держави. Результати першої і другої тури президентських виборів показали, що велика частина населення висловила йому довір'я і це дає наснагу і переконання, що він не має права залишати політичну діяльність. Щоправда, Президент не згадав, у якій саме структурі має намір працювати.

Керівник президентської пресової служби Віктор Стельмах, на зустрічі з представниками преси, повідомив, що колектив президентського апарату слухав прощальне слово першого Президента України стоячи.

За словами керівника внутрішньополітичної президентської служби Миколи Михальченка, Президент Кравчук запевнив присутніх, що не може бути й мови про конфронтацію між першим і другим президентами. Президент порадив наслідувати цей приклад і всім працівникам президентського апарату. Михальченко висловив певність, що перший Президент України не буде в опозиції до новообраного Президента Л. Кучми. Михальченко також висловив надію, що новий Президент продовжить започатковану лінію за незалежність України. Сам Михальченко, який є президентом Української Академії Політичних Наук, має намір співпрацювати з будь-яким Президентом, „щоб він працював на користь держави", і готовий перейти з опозицію до того, „хто буде проти неї".

Штаб новообраного Президента Л. Кучма розташований у приміщенні Українського Союзу Промисловців і Підприємців. Біля нього стоїть президентська охорона.

Католицькі єпископи остерігають Конґрес

Вашінгтон. — Від самого початку плянування введення нової системи медичного забезпечення католицькі єпископи країни перестерігали керівників Конґресу, що виступатимуть проти будь-якого пляну, що включатиме аборти. Одначе, як видно з дотеперішніх акцій, ніхто цього не брав під увагу, бо запропонований президентом Биллом Клінтоном плян охорони здоров'я та чотири інші пляни пропоновані конґресменами включають аборти. З уваги на таку ситуацію католицькі єпископи ЗСА, згуртовані в організації Крайова конференція католицьких єпископів у своєму листі до керівників Конґресу ще раз підкреслили свою підтримку для загального медичного забезпечення, але попереджають їх про „сильну опозицію" до будь-якого пляну охорони здоров'я, що включає аборти.

Сьогодні більшість існуючих приватних плянів охорони здоров'я включають аборти, але кожний клієнт має право купувати такий плян, який цього не включає. У пропонованих вище згаданих плянах такого вибору не буде, а це на думку єпископів змушуватиме мільйони осіб, працедавців, Церков і поодиноких громадян підтримувати щось, що є проти їх совісти.

Лист висланий 30 конґресменам і підписаний Віллямом Кілером, Архиєпископом Балтимору та президентом конференції єпископів, Кардиналом Роджерсом Малоні з Лос Анджелесу, головою Комітету в обороні життя та Єпископом Балтимору Джаном Ричардом, головою Комітету внутрішньої політики.

КОНЦЕРТ В. САРАДЖЯНА ТА В. ВИННИЦЬКОГО

Гантер, Н. Й. — Тут у суботу, 16-го липня, в Центрі Української Культури (мистецький керівник — д-р Ігор Соневицький) відбудеться концерт віольончеліста Ваграма Сараджяна (дебют у Гражді) та піяніста Володимира Винницького. Початок о год. 8-ій вечора. Ціни квитків: 12 дол., для сеньйорів — 10 дол., для членів ЦУК — 8 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В КОГОВЗ

Коговз, Н. Й. (Д. К.). — Тут в неділю, 7-го серпня, в Українському парку відбудеться традиційний Український День, пов'язаний з святкуванням третьої річниці незалежности України, для громади олбанської округи. Початок програми — 1-ша год. по полудні. В програмі свята виступ хору при церкві св. о. Миколая з Вотерваліту під диригуванням Ярослава Кушніра, спортові ігри, дитячі забави та багато несподіванок.

СПОСТЕРІГАЧІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ЗАЛИШАЮТЬ ГАЇТІ

Порт-О-Пренс, Гаїті. — Користаючи з американської нерішучости, гаїтська військова хунта посилила залякування своїх громадян і зовсім знехтувала бажання міжнародної громадськости. До найвищого степення це дійшло у понеділок, 11-го липня, коли уряд Гаїті видав наказ усім спостерігачам людських прав у країні, що там перебували на доручення Організації Об'єднаних Націй та Організації американських держав, до 48 годин виїхати з Гаїті. Цим організаціям не залишилось нічого іншого, як відкликати своїх працівників і у середу, 13-го липня, вони залишили Гаїті з гірким почуттям невиконаного обов'язку.

З цього приводу політичні спостерігачі в Гаїті твердять, що в країні може вибухнути спротив з небажаними для всіх наслідками. Найбільший тиск відчувають льокальні організації, які в загальному підтримують видаленого з країни демократично обраного президента о. Жана-Бертрана Арістіда, бо у випадку його повернення до влади, він мусить розраховувати на підтримку власних цих низів. Місцеві спостерігачі людських прав уважають, що їм також у той чи інший спосіб не дадуть змоги виконувати своїх обов'язків. Дійсність є жорстокою, а залишитися покинутими та забутими світом у державі політичних репресій наближає цілу ситуацію до незбагнених жахіть цього століття. Всі покладають великі надії на міжнародну спільноту.

Тим часом генерал Рауль Седрас, начальник армії, заявив преспокійно в інтерв'ю з Пітерсом Дженінксом, кореспондентом телевізійної мережі Ей-Бі-Сі, що він не збирається уступити зі свого посту.

Помер Б. Мосієнко

Вінніпег, Ман. — Тут у суботу, 9-го липня, проживши 72 роки, помер відомий гокеїст Билл Мосієнко, ім'я якого знаходиться у Палаці слави гокею.

Всю свою 14-літню (1941-55) гокейову кар'єру Б. Мосієнко провів у рядах гокейової дружини „Блек Гокс" в Чикаго. В історії гокею рекорд Б. Мосієнка стоїть досі: в одній з гор він загвав три ґолі за 21 секунду. Він був учасником 22 гор зі згаданою чикаґською дружиною за чашу Стенлі та здобув 10 ґолів. За цілу свою кар'єру Б. Мосієнко здобув 258 ґолів і 282 асисти у 711 змаганнях. За свою взірцеву поведінку він у 1944-45 сезоні був нагороджений трофеєм Лейді Бинг.

Невідомий спалив себе, протестуючи проти Л. Кучми

Кривий Ріг (УНІАР). — У вівторок, 12-го липня, у Кривому Розі на Дніпропетровщині біля пам'ятника Ленонові виступив з промовою невідомий громадянин України. Він протестував проти обрання Леоніда Кучми на Президента України. Закінчивши промову, він облив себе бензиною і підпалив. Представники демократичного руху перевіряють, хто ця людина.

Посадник Філядельфії проголосить Українсько-Американський Тиждень

Філядельфія (М. Борецький). — Тут в понеділок, 11-го липня ц. р., на засіданні Громадського ділового Комітету для відзначення третьої річниці проголошення незалежности України стало відомо, що вкоротці посадник Філядельфії Рендел підпише проклямацію „Українсько-Американського Тижня", який триватиме від 21-го до 28-го серпня ц. р.

Під час цього тижня комітет плянує відбути такі імпрези: Божественні Літургії в наміренні українського народу в православній і католицькій катедрах; панель-дискусію про Україну на одній з американських радіостанцій; програму в ратуші, пов'язану з проголошенням Українсько-Американського Тижня в Філядельфії; 24-го серпня — головну програму в УОК-Центрі; 27-го серпня — панель на тему „Україна і громада — сьогодні і завтра"; і 28-го — розвагову програму на „Тризубівці" в Горшамі.

Продовж „Тижня Української Незалежности на будівлі Електрік Компані світитиме напис англійською мовою „Юкрейнієн Індепенденс".

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Тут у культурному центрі Український Дім відкрилася виставка „Життя та діяльність Патріярха УГКЦ Йосифа Сліпого". Виставка складається з пропам'ятних і філателістичних видань, документів, фотографій, які зібрав протягом 30-их років українець із ЗСА д-р Роман Смик, а також відомі письменники та політичні діячі, представники Української Автокефальної Православної Церкви та Української Греко-Католицької Церкви з Києва і Тернополя.

ЛЬВІВ. — У катедральному соборі св. Юра відбулася хіротонія, під час якої висвячено Юліяна Ґбура на Єпископа-помічника Львівської Архиєпархії УГКЦ. Здійснив хіротонію Кардинал Мирослав Іван Любачівський спільно з Єпископами Іваном Мартиняком та Филимоном Курбасом. Хіротонію здійснено на підставі рішення Синоду єпископів в УГКЦ з 27-го лютого й затвердженого Римським Апостольським Престолом у травні цього року.

СЕВАСТОПІЛЬ. — Газета Чорноморської фльоти „Флаг Родіни" звинуватила президента Кримської федерації скавтів Ігоря Рибіна у проведенні акції „на знищення російського патріотизму і православія у Криму". Як сказано в газеті, І. Рибін після кількох років стажування в З'єднаних Стейтах Америки повернувся до Криму й очолив міський відділ Світової організації скавтів, „яка перебуває під впливом масонської Партії Економічного Відродження Криму". Автори закликають боротися „проти таємного впливу на молодь із-за кордону".

ДНІПРОПЕТРОВСЬКЕ. — Володимир Гриньов в інтерв'ю для газети „Дніпропетровська Панорама" повідомив про підготову до створення в Україні нової політичної партії ліберального спрямування, установчий з'їзд якої плянується на вересень 1994 року. Партія виступатиме за „капіталізм у виробництві і соціялізм у розподілі".

СИМФЕРОПІЛЬ. Московський журналіст Володимир Мукусєв в інтерв'ю для газети „Кримскіє Ізвєстія" заявив: „Я маю документи, які засвідчують, що дестабілізація у Криму була інспірована аналітичним центром при Президенті України". Інша газета, — „Кримская Правда", напередодні виборів надрукувала заклик: „З'явімося на вибори аби звільнитися від Леоніда Кравчука". А під час голосування 10-го липня спостерігачі зауважили на одній з кримських виборчих дільниць як член дільничної комісії вкладав до скриньки 100 бальотів, позначених за Леоніда Кучму.

КИЇВ. — Директор центру „Демократичні Ініціятиви" Сергій Одарич повідомив, що у Ватутінському районі Києва на дільниці ч. 24 один з виборців помітив, що отримав бальот, у якому вже було викреслено ім'я Л. Кравчука.

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут на виборчій дільниці ч. 242 за списками у виборах взяли участь 1,300 осіб, а по закінченні виборів, у скриньках виявилося 2,080 бальотів. У цій же дільниці до списків було внесено 303 особи, які не можуть прийти до дільниць і мають проголосувати вдома. Та знову ж таки під час підрахунку голосів у привезеній скриньці замість 303 бальотів було 1,000.

КІРОВОГРАД. — У райцентрі Александрія на одну з виборчих дільниць не допустили міжнародного спостерігача від УККА Аскольда Лозинського. Не допустили спостерігачів-журналістів і в місті Кам'янець-Подільському на виборчій дільниці ч. 506-28. Така ж ситуація зафіксована ще в трьох дільницях міста. Не допустили спостерігачів також на різні дільниці Одеси, а громадяни зауважили, що деякі виборці кидали до скриньок по кілька бальотів.

Помер П. Дяків, довголітній секретар 427-го Відділу УНС

Св. п. П. Дяків

Джерзі Сити, Н. Дж. — До Головної Канцелярії УН-Союзу наспіла сумна вістка, що 12-го липня ц. р на 75-му році життя помер Петро Дяків, довголітній секретар 427-го Відділу УН-Союзу в Сейнт Катарінс, Онт.

П. Дяків народився 1919 року у Тикалівцях, Україна і прибув до Канади в 1936 році. Був активним членом Українського Народного Союзу від 1940 року, а в 1965 році був вибраний секретарем 427-го Відділу УН-Союзу, Товариства ім. Івана Франка в Сейнт Катарінс. Продовж майже 30 років праці на пості секретаря Відділу він придбав багато нових членів та значно розбудував цей Відділ. В тому ж часі він брав участь у конвенціях УНСоюзу, як делегат цього Відділу, та кількакратно був обраний до конвенційних комісій.

Залишив у смутку дружину Анну та дітей Ярослава, Богдана, Орисю, Петра та Ґеню з родинами, як також численну українську і союзову громаду. Похорон відбувся в четвер, 14-го липня ц. р.

ВИСТАВКИ В УМ

Ню Йорк. — Український Музей влаштовує дві виставки: „Борщівщина — народне мистецтво, побут та звичаї" і виставку олійних та акварельних праць Ореста Гладкого (до 24-го липня). Музей відкритий від середи до неділі від 1-ої год. дня до 5-ої вечора. Адреса УМ — 203 Друга аве.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ РОЗПОЧАЛИСЯ у вівторок, 12-го липня, переслухання судді Стівена Браєра, номіната президента Билла Клінтона до Верховного суду ЗСА на місце судді Геррі Блекмуна, який відійшов на пенсію після 24-ох років у Верховному суді. Відповідаючи на запити членів Сенатської комісії в справах юстиції, номінат відразу намагався відкинути будь-які закиди в його сторону, що його особисті фінансові справи можуть входити у конфлікт з його рішенням у Верховному суді. На всі питання С. Браєр відповідав спокійно та чітко, тому взагальному всі передбачають, що зі схваленням Сенатом його кандидатури до Верховного суду не буде жодних проблем.

ПІСЛЯ СЕМИРІЧНИХ намагань викупити летунську фірму „Юнайтед Ейрлайнс", працівники згаданої фірми таки стали її власниками у вівторок, 12-го липня. Правдою є, що, намагаючись здобути контролю своєї фірми, працівники пішли на деякі уступки: зменшення платень і деяких інших пільг. Уряд президента Билла Клінтона підтримує намагання працівників перебирати компанії, в яких вони працюють, бо в минулому це виказалось корисним у багатьох випадках. На зовні ці зміни будуть майже незамітними і пасажири „Юнайтед Ейрлайнс" не повинні цим зовсім турбуватися.

ЗГІДНО ЗІ СТАТИСТИКОЮ Департаменту праці, економічного занепаду у виробництві зовсім не було продовж квітня, травня і червня, хоча ціни за енерґоносії дещо підвищилось. Це дещо заскочило багатьох економістів, але дало Федеральній раді валютних резерв більше часу, щоб не підносити відсотки на короткотривалі позички. Тим часом дальше падіння доляра на міжнародному валютному ринку переконує багатьох, що Федеральна рада валютних резерв це мусітиме зробити, якщо хоче зупинити дальше падіння доляра. Покищо всі чекають на інші урядові статистичні дані.

ЗГІДНО З УРЯДОВИМИ даними, дефіцит федерального бюджету в цьому році становить 220.1 біл. дол., на 14.7 біл. менше як припускали, а дефіцит у 1995 році зменшиться до 167.1 біл., на 9 біл. менше, як передбачувалось. Одначе у дальшому дефіцит знову зростатиме. На думку працівників Білого Дому в 1996 році дефіцит зросте до 179.2 біл. дол., у 1997 до 190 біл., в 1998 до 191.8 біл., а в 1999 до 207.4 біл. дол. Зменшення дефіциту в наступних двох роках за твердженнями Білого Дому є наслідком економічного росту.

У ЧИКАҐО ВІДБУВАЄТЬСЯ 85-та конференція Крайової асоціяції для поліпшення становища неґрів і на її офіційному відкритті в неділю, 10-го липня, голова цієї організації Бенджамін Чавес, виступив з гострою промовою проти своїх критиків і засобів масової інформації. Він підкреслив, що обидві групи присвятили за велику увагу його зустрічі з контроверсійним провідником муринської організації Народу Ісляму Луїсом Фарраканом, що у свою чергу привело до внутрішніх непорозумінь. Б. Чавес крім того уважає, що прийшов час змінити підхід організації до питань громадської рівноправности та почінати цікавитися більш сучасними проблемами.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 12-ГО липня, лідер палестинців Ясір Арафат з дружиною Сухою і її сестрою Гадою прибули на постійне мешкання у смугу Ґази, звідки Я. Арафат керуватиме автономним районом, створеним згідно з палестинсько-ізраїльсько договором. Спостерігачі підкреслюють, що палестинці смуги Ґази зустрічали свого лідера без особливого ентузіязму, оскільки район автономії відразу з перших днів опинився під тягарем економічних проблем. Люди не мають праці і жител, діти — шкіл і лікарень. Безробіття в Ґазі, де проживає 600,000 палестинців, досягнуло 60 відсотків. Того ж дня, у вівторок, в Каїрі закінчилася перша тура палестинсько-ізраїльських консультацій. Сторони дійшли до згоди щодо приїзду у смугу Ґази 600 спостерігачів з шістьох країн. Їхнє перебування там будуть фінансувати держави, які готові надати палестинцям економічну допомогу.

ІНДІЙСЬКИЙ УРЯД проголосив „персоною нон ґрата" першого секретаря амбасади Пакістану Насируддіна Агмеда. Напередодні індійські служби затримали пакістанського дипломата Афзала Баджу, якого звинувачують у шпигунській діяльності. У відповідь в Ісламабаді, пакістанській столиці заарештовано працівника індійської дипломатичної місії В. С. Чаугана, нібито причетного до шпигунства на користь Індії.

КОМІСІЯ В ПИТАННЯХ інформації і безпеки Італії, очолена новим прем'єр-міністром Сільвіо Берлюсконі, здійснила зміни в керівництві італійських спеціяльних служб. Військову контррозвідку очолив армійський генерал Серджіо Сіракуза, керівником служби інформації і демократичної безпеки при міністерстві внутрішніх справ став генерал карабінерів Ґаетано Маріно. Цю подію обговорює вся Італія, дуже занепокоєна корупцією у вищих колах секретних служб, виявленою нещодавно римською прокуратурою.

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ продовжується похід вартового корабля військово-морських сил України „Гетьман Сагайдачний" до берегів Франції. В останні дні його супроводжували чотири італійські військові кораблі і французький прикордонний фреґат. Командир фреґата у своєму радіоповідомленні підкреслив, що йому „надзвичайно приємно зустріти в цих водах українських військових моряків, які пливуть на свято Армада Свободи в Руан".

„БОРЦІ ЗА ВІРУ", яких в Афганістані мали за героїв під час совєтської окупації цієї країни, тепер перетворилися в напівголодну зграю найманців, що несуть зруйнування афганській землі — так трактує сучасну афганську ситуацію спеціяльний звіт Організації Об'єднаних Націй. Значна частина афганських вояків — це неграмотні підлітки, що не дістали навіть елементарного військового вишколу. Більшість із них за гроші легко переходить з однієї ворогуючої групи до іншої.

ПОЛІЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ Арабських Емiратів заарештувала філіппінця — водія автової цистерни, який пробував контрабандою перевезти 3,000 пляшок горілки в Саудійську Арабію, де вживання алькоголю заборонено законом. Порушника чекає грошова кара і тюремне ув'язнення. Пляшка контрабандної горілки в Саудійській Арабії коштує 150 дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274 6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451 2200

Бюро УНС у Вашінгтоні
(202) 347 UNAW (202) 347 8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $55 00 на півроку $32 00 на 3 місяці $17 00
Для членів УНСоюзу $30 00 річно За кожну зміну адреси $1 00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали Незамовлені матеріали повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Велика фінансова допомога Україні?

З „Ню Йорк Таймсу" з 10-го липня ц.р. довідуємося, що „велика сімка" на своїй конференції в Неаполі признала Україні 200 міл. дол. у додатку до 100 міл., що їх вже раніше обіцяв Европейський Союз, а тепер рішено дати Україні впродовж двох років 4 біл. дол., якщо в Україні піде процес приватизації різних галузей промислу. Внескодавцями, щодо допомоги Україні, були Франція й Німеччина. Канцлер Німеччини Гельмут Коль висловив вдоволення, що західній світ зрозумів потребу помогти Україні закрити Чорнобиль, що його Коль назвав „потенціяльною вибуховою бомбою", загрозливою для всієї Европи. Про призначення Україні поважної грошової допомоги згадується теж у тому числі названого американського щоденника у кореспонденції з Москви, при чому додано там короткий коментар, що це була „поважна підтримка для Леоніда Кравчука напередодні виборів в Україні". Однак ті інформації дуже загальникові, бо не сказано хто насправді має дати ті гроші, коли і на яких умовах, чи це дар, чи довготермінова позичка. Тому ми у заголовку тих міркувань дали знак запиту, бо було вже багато прецедентів, що за словесними обіцянками не прийшли конкретні діла. Пригадуємо, що Президент Кравчук заявив був, що він у принципі погоджується щодо потреби ліквідації Чорнобиля, але не можна перевести цього, бо Чорнобиль постачає Україні 30 відс. електричної енерґії, а ліквідація його і побудова нових реакторів вимагає величезних фондів, яких Україна не має.

Як була вже згадка на цьому місці, в Неаполі перебував теж президент Росії Боріс Єльцин, який наслідує свого попередника Міхаїла Ґорбачова в апелях до „великої сімки" та взагалі до західнього світу, щоби дати Росії допомогу для ліквідації економічної кризи і переходу на вільний ринок. Крім сумнівної вартости дипломатично-церемоніяльною успіху і чергової вершинної конференції з президентом Биллом Клінтоном у Вашінґтоні у вересні ц.р., Б. Єльцин нічого не добився в Неаполі. Навпаки, він дещо насторожив західніх політиків своєю заявою, що не зможе відтягнути решти російських військ з Естонії до кінця серпня ц.р.

На превеликий жаль ми все ще мусимо черпати інформації про події, які безпосередньо, чи посередньо стосуються України, з чужинецьких джерел, не завжди прихильних Україні. Як уже згадувано на цьому місці, у Києві нема постійної репрезентації „Ню Йорк Таймсу" та інших великих західніх газет і найважніші інформації про Україну надходять від представників західньої преси з Москви. Щодо фінансової допомоги, то не тільки Україна дотепер не отримала нічого поважного, але й Росія. Щобільше міжнародна коньюнктура тепер навіть краща для України як Росії, бо поява на російському політичному овиді екстремістів, які не скривають своїх імперіялістичних амбіцій, відстрашує західній капітал та переконує західній політичний світ, що колишня монопольна орієнтація на Росію, як ґаранта миру й безпеки, цілковито фальшива і нісенітна. Нема ні одної країни, хіба тільки одна Куба Фіделя Кастра, яка бажала би собі відбудови могутньої російської імперії. У цьому відношенні Владімір Жириновський та його однодумці прислужилися Україні, яка своєю мирною настановою й рівноправністю всіх національних груп в Україні, зискала собі у світі добру славу. Далеко більшою була б та слава, якби український демократичний табір не був розпорошений на понад 20 політичних партій та вмів би розрізнити волю від сваволі.

I.K.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" ПРО Л. КУЧМУ

У довгому дописі з Києва добрий знавець відносин Східньої Европи Стівен Ерлангер подав у „Ню Йорк Таймсі" з 12-го липня ц.р. правильний огляд президентських виборів в Україні та правильну характеристику нового обраного президента України Леоніда Кучми. Найголовнішою зав вагою у цій обширній статті Ерлангера є висновок, що найпершим завданням Леоніда Кучми повинно бути усмирнення суперечних настроїв західньої і східньої України. Він покликується на загальну опінію українців про Л. Кучму, як прихильника тіснішої співпраці з Росією, що спричинює острах головно в західній Україні, що та стійкіша співпраця з Росією підмінує, а то й загирить, державну незалежність України. Ерлангер додає, що Кучма заперечує цьому. Стверджуючи, що найбільший відсоток голосів у користь кандидатури Л. Кучми впав у південній і східній Україні, тобто на Криму, в Одесі і в Донеччині, згаданий американський журналіст коментує, що ці виборці не мали на увазі буцімто проросійську орієнтацію Кучми, а віру, що Кучма направить препогану затяжну економічну скруту, коли вартість купона впала у відношенні до рубля до одної п'ятої.

Нема сумніву, що Л. Кучма, який не має ще того досвіду репрезентанта України перед зовнішнім світом, що його набрав Леонід Кравчук, більш енерґійний за Кравчука і кращий знавець економіки. Л. Кучма — практик, його характеризували, як прагматиста, який рахується з реальними умовинами і звертає більшу увагу на речі практичні, як ідеологічні. У світовій історії маємо багато прикладів, що кандидат на високе державне становище, здобувши те становище, поводився інакше, достойніше та обережніше. Не можна виключити, що таке станеться з Л. Кучмою.

С. Ерланґер чимало місця присвячує проблемі Чорноморської фльоти і здогадується, що в тій справі Кучма буде прихильніший вимогам Росії. На цьому місці була вже свого часу мова про те, що всі ми надзвичайно вразливі на пункті престижевих вартостей держави з легковаженням реального їх значення. Фактом є, що частиною Чорноморської фльоти є ще кораблі будовані Петром І, вони перестарілі і просто музейної вартости та коштують багато труду й гроша у зберіганні їх. Царська Росія і комуністичний Совєтський Союз мали амбіцію бути морською великодержавою, суперничити з Америкою за панування на Середземному морі та з британською фльотою на водах Атлантику і Тихого океану. Тиких амбіцій не має Україна, яка покищо переходить першу стадію будівництва своєї держави, здобуваючи такі її атрибути, як конституція, власна валюта та змаг за зрівноважений державний бюджет. Покищо в Україні все ще існує система колективізації сільського господарства, з забороною свобідного купна землі. Остання конференція „великої сімки" обіцяла дати Україні 4 біл. дол., якщо в Україні йтиме приватизація промислових підприємств. Все воно з ідеологією та престижем не має нічо спільного, а лежить у кровному інтересі держави й народу.

У репортажі Ерланґера ще й наступного дня згадується, що, за твердженням співробітників Кучми, він подбає про покращання його знання української мови. Нема сумніву, що Президент України не може послуговуватися у щоденному житті та у зв'язках з чужинецькими дипломатами й журналістами російською мовою. Це вже не престижева справа, а політичне „абв".

Треба рахуватися з доконаним фактом виборів і вірити, що новий Президент України діятиме на її добро та закріплення й розбудову державности.

Степан Яворський

Вісті з Оттави

У п'ятницю, 8-го липня ц.р., Віктор Батюк, амбасадор України в Канаді, виступив на пресовій конференції, яка відбулася в бюрі канадської парляментарної пресової ґалерії в центральному будинку федеральної Палати громад. Пресова конференція відбулася у зв'язку з нарадами так званої „великої сімки" в Неаполі, Італія, на якій канадський уряд обіцяв піднести справу допомоги Україні.

У вступному слові амбасадор В. Батюк сказав, що Україна покладає велику увагу до цьогорічної зустрічі на вершинах провідників семи найбільш великих держав західнього світу до України. Ще минулого року Україна була під незаслуженим тиском західніх потуг у зв'язку з проблемами ліквідації ядерної зброї в Україні. Тристороння декларація про ядерну зброю в Україні, яка була підписана трьома президентами в Москві, а саме Клінтоном, Кравчуком і Єльциним, вказувала на те, що цей рік має бути „роком України" та що Україна повинна отримати допомогу західніх держав, яка була стримувана перед 1994 роком. Конференція в Неаполі повинна підтвердити вірогідність цих заяв.

В останні місяці Уряд України звертався до окремих членів „великої сімки" з проханням переглянути *найбільш необхідні потреби* української держави. Амбасадор зазначив, що назагал усі члени „великої сімки" є прихильно наставлені до України. Серед найбільш необхідних сфер допомоги Україні є п'ять точок, а саме:

1) Валютно-кредитова та інвестиційна допомога з боку міжнародних та фінансових інституцій для створення стабілізаційного фонду для введення нової національної грошової одиниці. Підтримка з боку банків „великої сімки" в наданні кредитів під майбутній експорт української продукції, для структурної перебудови економіки, в першу чергу для пом'якшення енергетичної кризи, здійснення заходів соціяльного захисту населення;

2) У галузі торгівлі — це політична підтримка та надання технічної і консультативної допомоги у вирішенні питань приєднання України до ҐАТТ (загальний договір про торгівлю і тарифи) та вступу до світової організації торгівлі, надання Україні постійного статусу бенефіціяра Загальної системи преференцій, сприяння виробленню антидампінґового кодексу України, перегляд антидампінґових справ щодо товарів з України, а також збереження преференційного митного режиму на товари, що походять з України та його поширення на „чутливі" для країни товари — сталеварну продукцію, текстиль, продукцію хемічної промисловости;

3) У галузі технічної допомоги та конверсії — це здійснення інвестицій під виконання конкретних програм організації виробництва цивільної продукції на підприємствах України; надання фінансової допомоги для адаптації та розквартирування військовослужбовців, звільнених в наслідок скорочення Збройних Сил, а також рекультивації земель та здійснення екологічних заходів, пов'язаних з ліквідацією ракетно-ядерної зброї; допомога у приватизації та розвитку приватного сектора, включаючи створення фонду сприяння малому приватному підприємству; підготова та стажування українських фахівців у галузі економіки та управління з метою пристосування їх навичок до вимог ринкової економіки;

4) Україна сподівається на технічну та фінансову допомогу для ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи, підвищення безпеки ядерних реакторів та забезпечення їх паливом; для нашої держави набуває гострої актуальности вирішення соціяльних проблем закриття Чорнобильської атомної електростанції, в тому числі виселення і влаштування людей на працю, перепрофілювання існуючої інфраструктури в чорнобильській зоні і в місті Славутич;

5) Нагальною потребою для України є захист здоров'я її населення; потрібні кредити, технологія, устаткування для модернізації існуючих та створення нових потужностей для виробництва ліків, включаючи створення спільних підприємств.

Амбасадор звернув увагу на те, що в західньому світі казали: нехай Україна почне реформи, тоді ми прийдемо з допомогою. В той самий час в Україні казали: нехай Захід покаже конкретну допомогу, тоді ми почнемо реформи. Річ в тому, сказав амбасадор В. Батюк, що потрібно, щоб оба процеси були взаємно одночасними. Позиція західніх держав відносно інших східньоевропейських держав могла бути правильною, але у відношенні до України вона була невластивою. Україна унаслідувала не економіку, а лише уламок збанкрутованої економіки. І цей уламок не може від-

(Закінчення на стор. 4)

Проф. д-р Леонід Мостович

СУЧАСНА МЕДИЧНА ТЕХНОЛОГІЯ І УКРАЇНА

II

Дуже часто компанії чи медичні центри на Заході пропонують технологічно відсталим країнам своє дещо старше устаткування, щоб замінити передовим і одержати податкові полегші. Звичайно для країни, що в них велика нестача цієї технології, дещо пристарілі пристрої були б корисні. Але досвід показує, що вони здебільша непрацездатні, а це тому, що демонтаж і монтаж цієї машинерії виконують різні люди. Робиться, таким чином, багато помилок через недогляд, брак кваліфікацій чи прямо недбальство. Вже сьогодні є певні підприємства на Заході, як і в Україні, що скуповують старші машини, їх дещо ремонтують і продають за відносно добрі гроші. Без стовідсоткової гарантії працездатности, поки за них сплачено незалежність, вони не мають ніякої вартости. Україна має досить перестарілого, непрацездатного медичного устаткування. Не слід туди звозити більше.

Чи не могла б Україна розвинути свою власну продукцію? От, наприклад, у Харкові я зустрів кваліфікованих ентузіястів, що охочі взятись за таке діло, використовуючи залишки колишнього воєнного промислу. Там є люди, матеріял і все інше. Бракує капіталу на початок. Хочеться вірити, що коли є воля до чину, дорога знайдеться.

Тому то в запроєктованому з'їзді радіологів України та діяспори, що відбудеться в Києві 15-18-го травня 1995 року, однією з основних тем буде обміркування вказівок, як добитися модерних технологічних нововведень, як організувати їхню мережу та як найкраще й найдоцільніше ними користуватися. Вони ж бо часто мають специфічне відношення до діягнози чи терапії, тих чи інших недуг. Слід відзначити, що з'їзд цей відбуватиметься саме в сторіччя відкриття променів Рентґена. До цього відкриття, у великій мірі, причинився теж українських вчений фізик проф. Іван Пулюй. Його вклад у тому відкритті ще досі чекає на українського науковця-дослідника.

Контакти й співпраця лікарів України та діяспори, виміна думок, ідей тощо є не лише корисні, але й конечні. Вчаться вони від нас і ми від них. І так, спільними зусиллями зможемо багато дечого доброго зробити, ба, зрушити з місця проєкти, пляни, задуми. Навіть в такій невеселій економічній ситуації, де всього бракує, наші колеґи на Україні не сплять. Вони працюють, як і з чим можуть. Прикладом цього може бути „Радіологічний Журнал", що виходить у Харкові за редакцією проф. д-ра Миколи Пилипенка. Це, мабуть, перший медичний журнал на Україні, що друкується українською мовою. Його науковий рівень *високий*, в ньому зустрічаються імена авторів не лише українського походження, але і жидів, росіян та інших. Це правильна дорога, що нею слід іти, коли хочемо бути державним народом. Коли зважити, що редакція ще й працює над виготовленням словника медично-радіологічної термінології на трьох мовах (російська-українська-англійська), то всьому отому редакційному колективові відданих та свідомих людей належить справді *подив і подяка*. Це є приклад та спосіб, як українізувати на Україні зрусифіковану медицину, підготовляючи її до міжнародного спілкування. Дай Боже, щоб й інші медичні спеціяльності пішли тим самим шляхом.

Багато із заторкнутих питань і проблем зможемо проаналізувати та передискутувати на цьогорічному науковому з'їзді Світового Конґресу Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ), що відбудеться 4-9-го вересня у Дніпропетровському в Україні. Як знаємо, Дніпропетровське — це один з найбільших промислових центрів України. Його значення і вклад у розбудову й добро нашої держави винятковий. Москва поклала за роки окупації тяжке русифікаційне тавро на це місто. Сьогодні його, як і велику частину східньої та південної України, треба українізувати. Такий з'їзд СФУЛТ і йому подібні вносять український елемент у зрусифіковане підсоння. Хоч би тому українські лікарі діяспори повинні чисельно взяти участь в цьому конґресі. Пляновані діяспорою на Україні професійні чи культурно-освітні з'їзди, конґреси, театри, хори тощо є справді побажані. Вони позитивно впливають на наше національне відродження. Зі сумом треба ствердити, що більшість політичних та групових з'їздів на Україні, організованих діяспорою, діють у протилежному напрямі. Вони плекають реґіоналізм, що його нам найменше потрібно сьогодні.

Ми поволі входимо в XXI століття. В ньому буде багато місця для науковців усіх галузей життя. В тому новому столітті, ба новому тисячолітті, прийде ще більше могутній ріст науки й техніки, що матиме не абиякий вплив на людину й довкілля, а з тим і на спосіб охорони здоров'я. Не забуваймо, одначе, що найбільш багате технологічне устаткування не заступить людини, відданої ідеї милосердя та допомоги ближньому. Плекаймо ж ці вічні чесноти лікаря, бо успіх і якість української медицини залежатиме, у великій мірі, як багато наш лікарський світ матиме людей великого розуму, серця та творчої візії майбутнього.

Юрій Стадниченко
Борис Фоменко,
Харків, Україна

КІЛЬКА ДУМОК ПРО ІНТЕРВ'Ю О. СОЛЖЕНІЦИНА

I

На початку травня 1994 року московська газета „Известия" передрукувала з журналу „Форбс" (ЗСА) інтерв'ю відомого російського письменника Олександра Солженіцина, який 18 років прожив на лісничівці у стейті Вермонт і тепер повернувся до Росії.

Українського читача в першу чергу здивує, чому бесіда американця з росіянином розпочалася саме з питань про Україну, ставлення до неї Росії та про сувору необхідність для Заходу рішуче захищати територіяльну цілісність української держави? І чому саме такі недолугі, інформативно безпорадні були відповіді знаного літератора?

Припускаємо, що крім московських газет, публікації інших видань світу про незалежну Україну залишилися поза вашою увагою, господін Солженіцин. Цілком також можливо, що над вами, бодай мимохіть, теж тяжіє ганебне гасло-вимога „Єльцин, застав хахлов корміть Россію!", відоме всім ще по газетних фотознімках віч 1991 року у Москві.

Генеза отакого „волевиявлення" люмпенських елементів на вулицях столиці сусідньої країни (яких ми аж ніяк не збираємося утотожнювати з усім російським народом) нам, українцям, зрозуміла — „кухарка", котра 337 років намагалася виборoти собі „вольную" від надто примхливої „барині", домоглася свого! Як це вона посміла? Ату її! Та грець з ними — з люмпенами, яких тільки й навчали, що ділити чуже...

Але як нам розуміти вас, автора 24 томів художньої прози, коли ви, говорячи про незалежну Україну, вдаєтеся до подібних украй безпомічних аналогій: ситуація у 52-мільйоновій сусідній державі, що нарешті виборола свою незалежність, у вашому уявленні (і ви його безбоязко оприлюднюєте американському читачеві!) пов'язується з такою жахливою абракадаброю, — мовляв, це все одно, що два-три американські стейти за 24 години оголосять себе суверенною державою з єдиною еспанською мовою, з якої бідолахи-англомовні повинні за один-два роки скласти іспит, заприсягнути новій владі, бо інакше не отримають громадянства й матимуть утиски в усіх правах...

І всю цю, даруйте, нісенітницю стосовно миролюбної й розважної України виголошує зовсім не розлючений люмпен із перекошеним обличчям, а людина, яка сама себе називає „почті наполовіну украінец". Дивина, та й годі! Адже будь-який сумлінний український студент охоче пояснить вам, господін Солженіцин, що саме ви, а не Збіґнєв Бжезінскі і Генрі Кіссінджер „затверделі в схеме мишленія, усвоенной когда-то много лет назад", і через це перебуваєте в її полоні.

Бо ж факти життя є такі: 1) не за „добу" отримала Україна свою незалежність, а безупинно й жертвенно боролася за визнання людських прав для своїх синів і дочок уже починаючи з останнього (1657) року життя Б. Хмельницького, коли він уклав договір зі Швецією про допомогу; 2) Законом про мови, законом про національні меншини в Україні надано широкі права для вживання будь-яких мов (бо у нас пліч-о-пліч живуть понад 12 великих національних спільнот) у місцях компактного проживання неукраїнців, а введення української мови як державної має тривати не „1-2 роки", а десять років. Інша річ, що наше законодавство настільки архигуманне, що його дозволяють собі порушувати „[illegible]" — адже чимало депутатів українського парляменту зневажають державну мову, чого ви не чули і не почуєте у Конґресі ЗСА, а тепер і в Державній думі Росії; 3) громадянство України отримали автоматично всі її постійні мешканці; 4) однією з гримас сучасної „демократії" в Україні є, на жаль, помітний простим оком процес перетворення її в „Україну не для українців": влада досі не покарала жодного імперсьовініста за глузування й оббріхування історії українського народу та його славетних постатей, хоча закон про неприпустимість розпалювання міжнаціональної ворожнечі існує; з 1970 року триває процес депопуляції, й учені підрахували, що у разі погіршення ситуації вже у 2040 році відійде у вічність останній етнічний українець...

Не знаємо, як вам, а для нас є цілком зрозумілим, чому інтерв'ю у вас, великою мірою присвячене Україні, взяв журнал „Форбс". Нам відомо, що головний редактор цього престижевого видання — Молколм Форбс, мол., є діяльним членом Американсько-Українського Дорадчого Комітету, створеного на початку 1994 року з ініціятиви знаного політичного діяча й науковця З. Бжезінского. Мета — сприяти тіснішим зв'язкам між ЗСА й Україною у всіх сферах життя їхніх народів. До складу Комітету з американської сторони входять такі відомі в усьому світі діячі, як Г. Кіссінджер, Френк Карлуччі, генерал Джон Гелвін, Джордж Сорос та чимало інших бизнесменів і політиків. Як подивомляла 18-го березня 1994 року українська щоденна газета „Свобода", що видається у Ню Джерзі вже понад сто років, „Комітет вважає, що створення тісніших взаємин між ЗСА й Україною не спрямоване проти інших держав, зокрема Росії".

Чому ж тоді, господін Солженіцин, ви до такої міри неґативно ставитеся до реалістичного становища д-ра З. Бжезінского? Чи не тому, бува, що він упевнено підкреслює: „Існування України має важливе значення для майбутнього Европи"?

Або вам зовсім не до вподоби така точка зору цього шанованого науковця і дипломата: „Я, зі свого боку, від початку наполягав на тому, щоб визнати геостратеґічне значення України та надавати їй всебічну економічну підтримку — приблизно таку, яка надається Росії" (цитуємо за тижневиком „Українські Вісті" з 23-го січня 1994 року).

Ми певні, що ви погодитеся з нами, що ваші вихватки проти З. Бжезінского, з огляду на наведені тут його об'єктивні висловлювання, в очах твердо думаючих людей виглядають, м'яко кажучи, незаслуженими, хоча декому й кортить затулити рота цій принциповій людині, до якої дослухаються в усьому світі.

Закінчення буде.

ІНДОНЕЗІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ разом з армійськими формаціями виявила підпільну фабрику маріхуани у провінції Аче. Конфісковано і відразу спалено майже 60 тонн маріхуани. Виробництво наркотиків у цій країні стало національною трагедією від того часу, як Індонезія почала розвивати ділянку закордонного туризму. Індонезійський острів Балі тепер називають „другими Гаваями" — сюди з'їжджаються наркомани з усього світу.

Доповідь д-ра О. Мишанича в Чикаґо

До Чикаґо загостив з Києва д-р Олекса Мишанич, вчений-карпатознавець, секретар Міжнародної асоціяції україністів, лавреат Державної премії України ім. Т. Шевченка. Як уродженець Закарпаття цікавиться долею своєї вужчої батьківщини та є автором численних карпатознавчих публікацій. На запрошення чикаґських товариств — Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка, Товариства Сприяння Рухові та Карпатського Союзу виголосив 4-го червня доповідь на тему: „Сучасна ситуація на Закарпатті і проблема русинства".

Подавши історію українського елементу Закарпаття, доповідач звернув увагу, що саме в момент, коли Закарпаття після тисячолітньої неволі знайшло свій дім та стало складовою частиною України, протиукраїнські сили ще більше заворушилися, щоб відірвати край від України. Коли давніше ця акція прикривалася культурно-освітніми цілями, то тепер бачимо виразні сепаратистичні пляни, як наприклад, створення „Временного правительства Подкарпатской Руси". Носієм цих намагань є організація політичного русинства „Общество подкарпатских русинов", яке налічує не більше 200 членів. Отже, не є це масова, місцева, а зовнішна акція, інспірована сусідніми державами.

Зокрема в цьому напрямі діє Москва, яка не хоче відмовитись від поновного імперського панування над східніми слов'янами. Вона підготовляє собі коридор в Европу. Саме через Закарпаття, яке сусідує з п'ятьма державами, проходять три залізниці та чотири шосейні шляхи, що в'яжуть колишній Совєтський Союз з Европою. Цього року Москва винайняла в Україні на 50 років Чопську митницю, створивши там вільну митну зону. Москві залежить на тому, щоб не було единого українського народу, а тільки аморфна, слухняна маса при великій дорозі, і для цього вона використовує місцевих сепаратистів, політичне русинство.

Москва веде в цій акції перед. Що більше, вона виявила свою згоду включити Закарпаття до Мадярщини, якщо на Закарпатті посилиться український націоналістичний рух. Самозрозуміло, що Мадярщина допомагає вирощувати це політичне русинство.

Про всі ці проблеми говорив доповідач, озброєний фактами сучасного та досвідом минулого. Свою знамениту доповідь закінчив запевненням, що політичне русинство не має майбутнього, а доля Закарпаття залежить від стабілізації політичного та економічного життя в Україні та дальших процесів державотворення.

Д-р Роман Залуцький

ЗУСТРІЧ
колишніх учнів гімназії
табору „ОРЛИК"
в Берхтесґадені відбудеться
22-го — 23-го жовтня 1994 року
НА СОЮЗІВЦІ.
• Кімнати прошу замовляти якнайскоріше,
тел.: (914) 626-5641

ПОВІДОМЛЕННЯ

1-ий УКРАЇНСЬКИЙ ЩАДНИЧИЙ БАНК „ПЕВНІСТЬ" в ЧИКАҐО, ІЛЛ.

повідомляє

українську громаду Філядельфії та околиці,
що

24-го червня ц.р. Українську Щадницю Філядельфії при 8100 Roosevelt Blvd. перебрав банк „Певність".

Всі конта цього бюра щадниці перенесено до „Певности", де вони є повністю забезпечені агенцією FDIC та високим капіталом банку „Певність".

Члени щадниці, які мали свої ощадності в бюрі при Lindley Ave., можуть без жодних труднощів перенести свої конта до банку „Певність", телефонуючи на ч. тел.: (215) 331-1166

ЮЛІЯН КУЛЯС,
президент

Чергове пленарне засідання видавництва „Літопис УПА", що відбулось у Торонто, проходило під знаком турботи про аспекти майбутньої діяльности видавництва, як на поселенні, так і в Україні, та його фінансових спроможностей.

Заодно звітодавці, як і дискутанти, думали над способами найефективнішої співпраці видавництва в Канаді зі спільним підприємством „Літопис УПА" у Львові та наукового співробітництва з Інститутом української археології Академії Наук України.

Відносно співпраці видавництва в Канаді зі спільним підприємством „Літопис УПА" у Львові, то підкреслено, що початкові труднощі, спричинювані невідповідними законами України та пануючою там бюрократією, вкінці подолано і зараз зі сторони видавництва „Літопис УПА" в Канаді треба докласти максимальних зусиль для допомоги працівникам спільного підприємства „Літопис УПА" у Львові. Йдеться про те, що двадцятилітній досвід нашого видавництва в Канаді треба перенести на терен України, де спроможності дальшого видавання матеріялів про визвольну боротьбу українського народу 1940—50-их років необмежені. І це не тільки бажання, але вимога часу. Щороку зменшується особовий склад видавничого комітету в Торонто, а доплиbу молодих сил немає.

Відбулися наради видавництва „Літопис УПА"

Ось, 26-го грудня минулого року відійшов у вічність Володимир Макар, про якого адміністратор видавництва Микола Кулик каже, що „Найбільшою втратою нашого видавництва (адміністрації редакції і Президії) у 1993 році був відхід у вічність нашого незаступимого друга — фундатора ,Літопису УПА' св. п. Володимира Макара", який був провідним членом і працівником багатьох наших суспільно-громадських, наукових та політичних установ і організацій.

І наколи тут, у західній діяспорі, меншає число тих, що кулемета заміняли на „чепіги-плуга", яким заорюють українську землю під посів правди про боротьбу УПА, то там, в Україні, розпочате діло видавництва „Літопис УПА" може бути продовжуване в далеку майбутність, але покищо там потрібна моральна і матеріяльна поміч, яку нам — говорилось на пленумі — треба конечно дати в межах наших спроможностей.

Для ведення й продовжування публікацій про боротьбу 1940—50-их років необхідна документація. Виявленням, реєстрацією, археографічним опрацюванням займатиметься відділ, створений при Академії Наук України, під назвою „Джерела національно-визвольної боротьби XX століття".

Як кожен почин, так і творення бази даних про визвольну боротьбу та їх публікація вимагатимуть поважних фінансових накладів, яких зґромаджені дотепер фонди жахливо корчаться. Причини цього стану загально знані. Старше покоління західної діяспори, особливо щедрі жертводавці, відходять у вічність, а на їхні місця кандидатів з молодшого покоління немма. Шалені розміри інфляції в Україні не дозволяють широкому загалові читачів на „люксус" придбання найдешевшої книжки. А тимчасом видавництво „Літопис УПА", почавши друкування томів в Україні, призначувало по 10,000 дармових примірників для збройних сил України, та сотки томів для різних інституцій, і установ як в Україні, так і поза її межами.

Дотепер в ділянці організування збіркових акцій і зґромадження фондів великі заслуги має за собою інж. Степан Ґоляш — голова фінансової комісії. Тільки на протязі останніх п'яти років, за його ініціятивою й особистими зусиллями, сума збірок і пожертв на видавничий фонд дала майже 44,000 долярів. Якщо до цього додати фундаторів і меценатів, за обговорюваний час, то загальна сума названих пожертв становить понад 220,000 долярів, з яких також більша частина пожертв є вислідом старань інж. С. Ґоляша.

Фундаторами й меценатами в названому часі були: д-р Марія Ґоляш-Ліон — 50,000 дол., Степан Гаврилюк — 25,000 дол., І. Гарвас — 25,000 дол., Нуся і Теодор Беш — 25,000 дол., д-р Модест і Марія Ріпецькі — 25,000 дол., Володимир Макар — 25,000 дол., Головна управа Товариства колишніх Вояків УПА — 20,000 дол., ОУВФ в Торонто — 12,000 дол., Михайло Рабін — 10,000 дол., 1-ий Федеральний Банк „Певність" у Чикаґо — 10,000 дол., НН (Канада — 10,000 дол..

Це тільки ті жертводавці, що мені відомі, і їм та усім іншим (мені невідомим) будуть присвячені окремі томи „Літопису УПА". Велика вам усім за це вдячність. Знов, до тих, що спроможні фінансово підтримати дальше видавання документів про боротьбу УПА, гаряче прохання від Видавничого Комітету: допоможіть, будь-ласка, своїми щедрими пожертвами, дарами, завіщаннями, утривалити імена тих, що віддали своє життя за кращу „вашу і нашу долю", за долю нескореного українського народу, який сьогодні, у своїй незалежній державі, дуже важкими зусиллями кладе підвалини під будову нового життя.

На згадку заслуговує факт, що після засідання члени Видавничого Комітету „Літопису УПА' зложили суму 13,000 долярів на видавничий фонд, в тому одинадцять членів по одній тисячі долярів і Михайло Ковальчин (в пам'ять покійної дружини) — 2,000 долярів.

Іван Лико.

„Михайло Щербинін у Вінніпеґу"

Під таким заголовком появилася на книжковому ринку англомовна студія — біографічний нарис д-ра Юрія Книша про цікаву і незвичайну постать початкової стадії українського поселення в Канаді.

Михайло Щербинін (1856-1941), дворянин з Харківщини, прибув до Канади 1901 року. Цей нащадок гетьмана Павла Полуботка був автором перших канадських книжок, виданих українською мовою. Він також написав першу англомовну працю в Канаді про походження та історію українців. Крім того М. Щербинін був визначним педагогом.

Ця 88-сторінкова книжка появилася під фірмою Української Вільної Академії Наук в Канаді та вміщає уривки з українських і англійських творів М. Щербиніна, а також рідкісні родинні світлини. Без сумніву книжка є цінним додатком до історії українців в Канаді та їхнього вкладу в її розвиток.

Зацікавлені у придбанні цього видання можуть звертатися до книгарні „Українського Голосу": Ukrainian Voice Bookstore, 840-842 Main St., Winnipeg, Man. R3B 1B6 Canada або до канцелярії УВАН: Ukrainian Academy of Arts and Sciences in Canada, 456 Main St., Winnipeg, Man. R3B 1B6, Canada.

ДОПОВНЕННЯ

У дописі про Загальні збори Відділу УАКРади у Дітройті, що була поміщена у „Свободі" ч. 123 за 30-те червня, пропущено трьох членів, які увійшли до складу Управи, а саме: (новоприбулий з України) д-р Любомир Баран, Ксеня Кучер і Богдан Сердюк. — М. Березовський.

ПОДЯКА

Звсо червня 1994 р. упокоїлася
наша дорога МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ПРАПРАПРАБАБЦЯ

бл. п.

АННА ВЕЛҐАН

ПОХОРОН відбувся 7-го травня 1994 р. з церкви св. Михаїла в Гартфорді, Кт. Поховано покійну на українському цвинтарі Ґлясенберрі, Кт.

Дякуємо отцям: мис. Чомкові, а також о. Воленскому за відслуження похоронних відправ та прощальне слово про покійну.

Рівнож, щира подяка інж. О. Пришлякові за відспівання Св. Літурґії при помочі його дружини Анни і П. Кукіл.

Наша глибока подяка Александрові і Розалії Шендюкам, які довгі літа відвідували і потішали нашу маму і бабуню у її тяжкій і довгій недузі. Нехай Господь благословить вас у вашому житті.

Сердечно дякуємо приятелям і знайомим за участь у похоронних відправах і тризні після похорону, яка відбулася у Народному Домі в Гартфорді, Кт.

Рівнож, щира подяка Всечеснішим отцям із Норт Порту, Фльорида за відправлення Св. Літурґії в сороковий день після смерті, о. д-рові Тилявському і о. протоархимандритові Ізидорові Патрилі ЧСВВ з Риму!

Після Св. Літурґії всі присутні взяли участь у поминках. Сердечно дякуємо всім рідним, приятелям і знайомим за вияви співчуття та пожертви на „Служби Божі" і добродійні цілі. У пам'ять покійної зложили:

„НА ФОНД ДІТЕЙ ЧОРНОБИЛЯ"

по 50 дол. — В. А. Мерещак, Фльорида, І. К. Мерещак — Айдаґо, Ю., А. Артеменко, Ню Джерзі, А.Р. Шендюк, Ведерсфілд, Кт. С.К. Олсен — Саетінґтон, Кт.;
по 20 дол. — О.О.Кузьма, Ведерсфілд, Кт., А.А. Пришляк, Ведерсфілд Кт., д-р Я. І. Остапюк, Ведерсфілд, Кт., М.М. Зень, Ведерсфілд, Кт., І. А. Ярищ, Раки Гіл, Кт., І.К. Дебелюк, Вест Гартфорд, Кт., О. Мельничин, Фльорида, Р.Л. Іваницький, Фльорида, П.А. Добрянський, Фльорида, Р.Л. Романищин, Фльорида;
30 дол. — Ліза Фах, Незперсе, Айдаго;
15 дол. — Я. Кукіль, Гартфорд, Кт.;
по 10 дол. — М. МК. Адам, Нювінґтон, Кт., П. Гончарик, Ведерсфілд, Кт., М. Путьо, Ведерсфілд Кт., В.Н. Федитник, Ведерсфілд, Кт., Р. Кохно, Фльорида, М. Наваринська, Фльорида, З. Филипович, Фльорида, С. М. Чорній, Фльорида, Б. Висоцький, Фльорида, М. І. Радзикевич, Фльорида, С. Барусевич, Фльорида, М. С. Павлічко, Фльорида, І. С. Олійник, Фльорида, П. Кремар, Ведерсфілд, Кт.;
по 5 дол. — І. Іванчук, Фльорида, Н. Мандрусяк, Фльорида, В. Я. Біляк, Фльорида, А. Сіць, Фльорида.

НА СЛУЖБИ БОЖІ

по 10 дол. — М.М. Зелез, Гартфорд Кт., П.М. Дутка, Ведерсфілд Кт., В. Гаврилюк, Гартфорд Кт.

Нехай Всемогутній Господь нагородить вас всіх щедрими ласками.

З глибоким смутком:
дочка — АНАСТАЗІЯ АРТЕМЕНКО з мужем ВОЛОДИМИРОМ
внуки — АННА АРТЕМЕНКО з мужем ЮРІЄМ
— ІГОР МЕРЕЩАК з дружиною КЕРОЛ
правнуки — ТАРАС АРТЕМЕНКО з дружиною ДЖІНІ
— НАТАЛКА КІЦ з мужем ГРИГОРІЄМ
— ТАМАРА І
— МАРТА АРТЕМЕНКО
— ЮРІЙ МЕРАЩАК
— ЛЯРИСА І ГАЛИНА
та близька і дальша родина в Україні.

В ДРУГУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ у ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої і незабутньої ДОНЕЧКИ

бл. п.

АНАСТАЗІЇ НАДІЇ БІЛОУС

буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖБА
в четвер 21-го липня 1994 року о год. 9-ій ранку в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла при Bergen і Bentley Ave. в Jersey City, N.J.

Родина покійної просить приятелів та знайомих взяти участь у Богослужбі.

В глибокому смутку:
батьки — ТЕОДОР І СТЕФАНІЯ БІЛОУСИ

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого БАТЬКА, ДІДА І ПРАДІДА

бл. п.

РОМАНА ГАНІНЧАКА

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРҐІЇ
27-го липня 1994 року
в соборі св. Юра — Львів;
в церкві св. Йосафата — Трентон, Н. Дж.

Про молитви за спокій його душі просить:
донька — ІРЕНА ПЛИС з чоловіком ПЕТРОМ і родиною.

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що 13-го липня 1994 року з волі Всевишнього відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ГРИГОРІЙ ДАНИЛИШИН

проживши 82 роки.

ПАНАХИДА в п'ятницю 15-го липня 1994 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Quinn, 35-20 Broadway, Astoria, NY.

ПОХОРОН в суботу 16-го липня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Gates of Heaven, Mt. Plasant, N.Y.

У глибокому смутку:
дружина — МИРОСЛАВА ДАНИЛИШИН
син — ЕВГЕН з дружиною ЛІНДОЮ
доньки — НАДІЯ КІҐЧАК з мужем д-ром ЮРІЄМ
— ЛЮБА КОСТРИБА з мужем МИХАЙЛОМ
внуки — РОМАНА,
— ТЕТЯНА,
— НАДІЯ,
— ЮРІЙ І
— ГРИГОРІЙ
свати — АНАСТАЗІЯ І ТЕОДОР КОСТРИБИ
та родина в Україні.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в середу, 13-го липня 1994 р., на 87-му році життя, відійшов у вічність наш найдорожчий ТАТО, ТЕСТЬ І ДІДУСЬ

бл. п.

ІВАН ГАСЮК

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю 15-го липня 1994 р. о год. 7:00-ій вечора в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd. Philadelphia, Pa.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 16-го липня 1994 р. о год. 10:00 ранку в церкві св. Миколая при 24th and Poplar St. Philadelphia, Pa., а опісля на цвинтар св. Марії у Fox Chase, Philadelphia, Pa.

У глибокому смутку:
дочка — АННА [illegible] з мужем ВІКТОРОМ та дітьми [illegible] І ВАСИЛЕМ
син — БОГДАН з дружиною [illegible] та дітьми [illegible]
та близька і дальша родина [illegible]

Вісті...

(Закінчення зі стор. 2)

родити потрібної економіки без негайної допомоги ззовні. Україна має подвійне завдання у сфері економіки — спочатку відродити її, а опісля зреформувати економіку. Оба ці завдання вимагають допомоги і будуть успішними, якщо ця допомога буде здійснена.

На запитання одного з кореспондентів англомовної преси про ситуацію в Криму, амбасадор відповів, що ситуація ще далі є напруженою, але покищо немає небезпеки фізичного конфлікту. Кримський парлямент, сказав амбасадор, підбурюваний членами, які часто їздять в Москву за порадами, ухвалює контроверсійні рішення, які сприяють посиленню напруження. В основному причиною кримського конфлікту є економічна ситуація в Україні. Так довго як ця ситуація не поліпшиться, невдоволення в Криму, як, зрештою, і в інших областях України, буде продовжуватися.

На запитання, чи Україна вдоволена політикою канадського уряду відносно України, зокрема обіцянкою піднести питання про Україну під час нарад „великої сімки", амбасадор відповів, що Канада добре розуміє ситуацію в Україні та що вона має намір запропонувати членам „великої сімки" спеціяльну конференцію на тему України, яка мала б відбутися ще цього року, можливо, в Канаді. Він сказав, що майже всі члени „великої сімки" ставляться позитивно до українських проблем.

Ювілей радіопередачі в Рочестері

В неділю, 5-го червня ц.р., в залі церкви св. Йосафата відбувся небуденний ювілей місцевої української радіопередачі. Керівник радіопрограми Роман Куціль привітав чесельно зібраних гостей словами: „Сьогоднішнім ювілейним обідом відзначаємо довголітню радіопередачу і вшановуємо тих, які довгими роками провадили нею і тих, які підтримували її морально і матеріяльно". Відтак попросив Марту Шмігель перебрати дальше ведення свята. Гимном американським і українським та молитвою, що її виголосив парох церкви св. Йосафата о. монс. Роман Ґолемба розпочато ювілей. Після обіду Марту Шмігель представила гостей і делегатів організації.

Активісти Української Раріопрограми в Рочестері (сидять зліва): М. Зарецький, Р. Чорнобіль, Р. Куціль, (стоять, зліва) І. Бойчук, М. Руснак.

У святкуванні взяли участь почесні гості: о. монс. Роман Ґолемба, парох церкви св. Йосафата, і сотрудник о. Михаїл Дубович, о. Василь Годенчук, парох церкви Богоявлення, з дружиною, о. Олег Кулик, настоятель церкви Покрови св. Богородиці з дружиною, Сузен Мостерс — посадник міста Айрондеквой та гості з України: Віталій Показь — заступник посадника Полтави, Надя Онипко, Микола П'ятак, Леонід Сорокін, Євген Сорокін, представники міської управи і підприємці з Полтави, та Лідія Панченко і Сергій Прокопієв з Одеси і Дніпропетровського.

Відчитала привіт від Об'єднання Українсько-Американських Організацій Рочестеру Ірина Руснак — культ-освітня референтка, підкреслюючи, що особи, які роками провадили програми, були сповнені великої дюбови до рідної України і прищеплювали її всім слухачам українського походження. Дальших успіхів радіопрограмі І. Русник побажала цими словами: „Щасти вам Боже у вашій корисній праці, а всім родинам бажаємо, щоб їхні діти і внуки слухали разом із батьками ту годину української радіопередачі, що переносить нас у світ, де залишилося наше коріння — у нашу любу Україну. В Україну, яка, за словами письменника Володимира Яворівського, „стоїть у кирзових чоботях, у куфайці, запнута грубою, сірою хустиною. Передчасно постаріла, зістулена під радіоактивною хмарою, з Чорнобилем в крові. Отака вона сьогодні, наша мати наша Україна. Іншої в нас немає, та ми й не шукаємо іншої. Ми просто шепочемо: „Слава Тобі! Слава і вдячність за те, що ти ще жива! Ми вже йдемо до тебе..." Слухаючи радіопрограми, ми думками і серцем ідемо до Тебе, наша Україно.

Голова Окружної Управи СУА Північного Ню Йорку Марія Крамарчук зложила від жінок, членок відділів 46-го, 47-го і 120-го в Рочестері, вислови глибокого признання і вдячности за привілей втішатися щонеділі калейдоскопом українського слова, пісні і музики на хвилях етеру. З побажаннями успіхів у майбутньому запевнила що спільними силами збережемо українську радіопрограму на довгі роки. Тамара Денисенко, генеральна управителька Української Кредитової Спілки в Рочестері, також подякувала за добру працю і побажала дальших успіхів. Роман Чорнобіль у короткому слові згадав перші кроки засновників програми і також тих працівників, які уже відійшли у вічність.

Гостюючи в Рочестері, заступник посадника українського міста Полтави Віталій Показь зложив привіт від полтавців, бажаючи продовжувати тісні звязки з містом Айрондеквойтом — побратимом Полтави.

Закінчила привіти наймолодша членка колеґії радіопрограми Богданна Левицька-Ковальчук, яка у своєму зворушливому слові висловила віру, що програма далі житиме: „Сповняючи обов'язки диктора української радіопрограми майже 15 років, я немов зустрілася з батьківщиною моїх батьків, зрозуміла, що я також донька цього славного народу, якому у хвилинах смутку і радости я можу стати в пригоді, попагуючи українське слово і пісню, поширюючи правду про Україну. Це викликало в мені почуття радости і гордости зватися дочкою української нації. Моїх ровесників і ще молодших від мене закликаю стати пропаґаторами української правди. Допоможім Україні утвердитись, стати справді вільною, сильною державою — в народів вільних колі".

Святкове слово з нагоди 45-літнього існування радіопрограми виголосив гість із сусіднього Баффало, співпрацівник тамтешньої радіопередачі Ігор Чмола.

Ювілейні святкування завершено врученням грамот заслуги від Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Рочестеру. Грамоти одержали керівники програми Іван Бойчук, Роман Чорнобіль, Мирон Руснак, Борис Губка, Роман Куціль, а також Михайло Зарецький, Володимир Колинич, Василь Корнило, Марта Шміґель, Христина Ковч, Стефанія Павлович-Вовкович, Богданна Левицька-Ковальчук. Марта Шміґель подала історію програми від її початків.

Перша постійна українська радіопрограма почала свої висилання в 1948 році з рамени Асоціяції Українських Підприємців. Програма велася в двома мовами, англійською та українською, по півгодини щонеділі. Її провадив, через два з половиною роки, Іван Бойчук, при співпраці Михайла Зарецького, Віліяма Андрушина і Володимира Формана, також активно допомагали Іван Снігур, Стелан Сидор, Константин Шевчук, Степан Кричук, Кирило Цепенда, Володимир Гавриляк і Людмила Демиденко. Відкриття Української Радіопрограми в Рочестері довершили Владика Ярослав Ґабро, тодішний священик парафії св. Йосафата, і відомий в політичних колах сенатор Кенет Кітінґ.

Від 1950 до 1964 року Українську Радіопрограму надзвичайно вміло вів мґр Роман Чорнобіль.

Перших вісім років програму передавала станця WSAY, відтак станція WHEC. Під спонзорством Дмитра Кубарича, власника фірми James Textile and Clothing програма проіснувала від 1950 до 1959 року і велася за деякими вимками, тільки українською мовою.

В роках 1959-1964 програма діяла під егідою Відділу УККА. Її далі попрофесійному вів Роман Чорнобіль, а від Відділу опікувався нею культ-освітній референт Михайло Єйна.

Постійними спонзорами в цей час були Роберт Шереліс, Тарас Кахникевич, Михайло Дворський, Симонів та Юрій Кузів. Попри щонедільні програми, Михайло Крижанівський і Роберт Шереліс спонзорували ще спеціяльні програми з нагоди Різдва і Великодня.

У 1952-1954 роках провалили також радійову авдицію, з рамени різних орґанізації, Володимир Чорненький, Мирон Руснак, Борис Губка, Мирослав Living Кознарський і Микола Білик. Вона передавалася із станції WVET і WBBF.

Від 1964 до 1979 року пересилалися тільки спорадичні передачі з нагоди релігійних свят.

Третю фазу українських передач заініціювала Марата Шміґель у співпраці з Романом Куцілем, тодішнім головою Відділу УККА. Це відбулося у травні 1979 року. Радіопрограма існує досі — як двомовна одногодинна щонедільна передача із станції ZWG. Довший час вона перебувала під протекторатом Відділу УККА, а в останні роки діє як Радіопрограма Української Громади Рочестеру.

На початку уся праця радіопрограми велася колеґіяльно під головуванням Романа Куціля. Всі матеріяли готувала Марта Шміґель, сеґменти англійською мовою подавав Евген Лилак. Новини дня, час від часу, Ярослав Білорус.

Відтак деякі члени колеґеії перестали працювати в радіопрограмі. Ядром її в 1981-1982 роках залишилися Роман Куціль, Христина Ковч, Яра Кекіш, Богданна Левицька, Стефа Павлович і Василь Коринило. Від 1982 року увесь тягар підготови і радіовисилань ліг на плечі Романа Куціля і Боданни Левицької, теперішньої дружини д-ра Романа Ковальчука.

Обов'язки фінансового референта до половини 80-их років виконував Василь Корнило, а скарбником була Стефа Вовкович, яка залишила радіопрограму після 13 років праці, в 1992 році.

Спочатку помагали у веденні програми Володимир Колинич і його донька Богданна, Микола Єйна із сином Орестом, Евген Кулик і Оксана Кулик, Євген Лилак, Марта Шміґель, Христина Ковч, Яра Кекіш, Валентина Макогон, Петро Лещишин, Борис Губка, Соня Трач, Андрій Трач, Ірена Климочко, Галина Снігур, Ярослав Білоус.

Нерідко перебирали на себе обов'язок готувати програму місцеві організації: СУА (Відділи 47-ий, 46-ий, 120-ий,) Пласт, СУМ, Комітет Оборони Людських Прав в Україні. Радіопрограмі сприяли душпастири українських церков, зокрема її активно підтримував о. митрат Федір Коваленко.

Крім уже згаданих, річні часи радіопрограми спонзорували також Павло Прокопенко, Михайло Єйна, Люба і Любомир Шміґель. Така вкоротці історія.

Тепер (1994 рік) радіопрограму спонзорують Українська Кредитова Спілка, Тарас і Марія Кахникевичі, власники крамниці „Кути", Джов Повшес, власник аґенції забезпечення Норт Шор Ляйн, Павло Горіс, власник похоронного заведення, Український Народний Союз і українська громада Рочестеру, добровільними пожертвами.

Меценати української радіопрограми Ярема Павлович, Андрій Чорнобіль, Р.Ш. щедро підтримують її фінансово.

З нагоди ювілею зложили на потреби радіопередачі Роман і Анна Чорнобіль 1,000 дол., д-р Борис і Марта Шміґель — 500 дол., українська автокефальна православна церква Покрови Пресвятої Богородиці — 100 дол., 47-ий Відділ СУА — 50 дол., 20-ий Відділ ОДВУ — 50 дол., Братство св. Йосафата, 217-ий Відділ УНС — 50 дол., Об'єднання колишніх Вояків УПА — 50 дол., Іван Максимів — 50 дол., Петро і Ірина Твердохліб — 20 дол.

Присутні мали нагоду у мистецькій частині імпрези послухати живого слова і пісень. Учень школи св. Йосафата Роман Кучма виголосив з особливим відчуттям вірш „Рідна пісня, рідне слово", чоловічий квартер (Микола Єйна, Євген Кулич, Степан Ольшанський) під орудою дириґента хору церкви св. Йосафата Володимира Джурина, і й його участю виконав три пісні переплетені сольовими частинами. Національний хор „Сурма" під орудою дириґента Миколи Невмержицького відспівав з патосом і відчуттям п'ять пісень. Акомпаніювала на фортепіяні Наталія Дуда.

Бравурним закінченням була рацитація „Оди до пісні" Романа Кпчинського у виконанні Володимира Джурина.

Присутність понад двісті гостей була сама собою признанням і доказом вдячности за діяльність Української Радіопрограми протягом понад 45 років. Особливе признання належить Романові Куцілеві, теперішньому керівникові радіопрограми, який безперервно її провадить понад 15 років без винагороди, як і його попередники, і без огляду на технічні і фінансові труднощі, та дикторові англійської частини Богданні Левицькій-Ковальчук. Ми переконані, що наші організації, підприємства і вся громада далі сприятимуть у цьому шляхетному ділі.

Ми вручаємо вам, шановні слухачі, долю місцевої української радіопередачі. Без вас їй неможливо вижити, а житиме вона стільки, скільки буде вам потрібна.

Тетяна Шутер, Марія Крамарчук

Імпреза СФУЖО з Марусею Бек

В середу, 15-го червня ц.р., в залі ґалерії КУМФ, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) влаштувала вечір нагород 24-го Літературного Конкурсу ім. Марусі Бек. Тема твору — „Голод в Україні (1932-33) моїми очима".

Метою конкурсу було звернути увагу нашої молоді та дітей шкільного віку на найбільший ґеноцид людства — голод в Україні, заподіяний штучно нелюдським московсько-комуністичним режимом.

Конкурс слід уважати винятково успішним вже хоч би тому, що 93 молодих людей ґрунтовніше вивчили історію Великого голоду. Жюрі у складі д-р Оксана Копач, мґр Ярослава Зорич і Леся Храплива-Щур, з огляду на велике число учасників, запропонували по кілька нагород на всі місця.

Перша нагорода: 8 Україна, 2 Канада, друга нагорода: 4 Україна, 1 Америка, 1 Польща; третя нагорода: 2 Україна, 3 Канада.

Присутні члени жюрі д-р О. Копач і мґр Я. Зорич підкреслили, що такий літературний конкурс — це своєрідний вишкіл молодих умів, що позитивно сприяє розвиткові наших дітей. У конкурсі брали участь молодь і діти шкільного віку з України, Польщі, Німеччини, Америки й Канади.

Програмою вечора вела М. Підкович. Гостю з Дітройту д-р Марусю Бек представила голова СФУЖО Оксана Соколик, описуючи її довголітню працю для добра української громади.

Згодом слідувала промова д-р Марусі Бек. Вона накреслила своє життя, яке цілковито присвятила суспільно-громадській праці. Завдяки своїй працьовитості, ідейності й обов'язковості вона всюди залишила за собою помітні осяги і повагу як серед чужинців, так і в українській громаді. Маючи великий досвід, закликала молодих людей включатися у громадську працю.

В. Лучків і М. Загребельна прочитали три найкращі нагороджені твори. Перед уявою присутніх пройшли жахливі картини голодомору 1932-33 років. Штучно створений голод не жалів батьків, матерів ні невинних дітей. По Україні шаліла сила руїни, жаху і смерти. Прочитані твори справді зворушили присутніх.

Ведуча програмою М. Підкович зложила щиру подяку д-р Марусі Бек і усім хто причинився до цього успішного вечора.

О. Ел.